

Károlyi Pályázat 2012/13. Alsós gyerekek legjobb írásai

A szerzők a svéd gyermekversek stílusában alkották műveiket vagy egy álmot írtak meg verses mesében, vagy pedig újpesti helyszínnel összefüggően meséltek.

Horváth-Tőkés Konrád (1.a)

Rajzolni könnyű

Nagyon szeretek rajzolni,
ezért a kisöcsémet is meg akartam tanítani.
Rajzoltam neki pókot, dinoszauruszt, várat,
lovagokat, oroszlánt, madarakat
és még sok minden mást.
A kistestvérem mindig egy kört rajzolt,
sok-sok pálcikával.

Lehet, hogy ő máshogy látja a világot?

Horváth-Tőkés Konrád (1.a)

Szépen beszélj!

Anyukám mindig azt mondja,
ne mondjam azt, hogy *hát*.
De hát a hátvédet
hogyan mondjam másképp?

Szabó Balázs (1.c)

Anyafotel

Elmentünk az Aquaworldbe,
Találkoztunk Rékával.
Csináltunk sok mindent.
Úsztunk, csúszdáztunk.
Volt, mikor üdögéltünk a vízben.
Ráültem anya térdére.
Megszólaltam:
Réka, nézd, egy anyafotel!
Kényelmes, átölelős, simogató.
Az anyafotel szép!

Ferge Balázs (2.b)

A gardrób titka

A papáék gardrójában
csodás kincsek vannak:
tollasütők, parfümök, krémek,
ott pihen a kövér labda is.
Este, mikor lemegy a nap,
és sötét van,
egy picit félek bemenni oda.
De azért mégis gyakran bemegyek.
Ilyenkor azt érzem, hogy
mérges árnyak ingnak, és felém nyúlnak.
És ha a függöny árnyéka megrezzen,
elfutok és hívom a papámat.
Ő azt mondja, nem kell félni.
Ez engem megnyugtat.
De mikor az agyam azt kalapálja:
menj be újra,
nem megyek — mondom magamban.

De mégis bemegyek
újra és újra.
Félni...

Várkonyi Dorottya (3.b)

Hajcsatgép

De örülnék, ha lenne hajcsatgépem!
Csak aláállnék, és a hajamba potyogtatna
egy pár hajcsatot vagy hajgumit.
Legalább nem hallanám minden reggel ezt:
Siess már! Elkésünk az iskolából!

De szép is lenne, ha lenne hajcsatgépem!

Pirityi Ákos (2.a)

Anya hobbija

Apa jár sakkozni,
Apa jár teniszezni is.
Azt akarja, hogy én is sakkozzak,
voltam már néhány versenyen is.
Anyától egyszer kérdezték,
van-e hobbija.
Neki nincs hobbija, nincs rá ideje.
Neki én vagyok a hobbija.

Pirityi Ákos (2.a)

Jártam egy nyelviskolába

Jártam egy híres nyelviskolába.
Nem szerettem oda járni.
Négyéves kislányokkal kellett ugrálni.
Egyszer felléptünk egy újpesti parkban.
A tanárnő beöltözött békának,
úgy kiabált a színpadon,
mi meg unottan néztük.
Már nem járok a híres nyelviskolába.
Csak a saját iskolám szakkörébe.
Azóta szeretek angolul tanulni.

Pirityi Ákos (2.a)

Feri bácsi nem létezik

Apukámnak egyszer azt mondták,
hogy Feri bácsi nem létezik.
Szerinte viszont létezik,
még találkozott is vele.
Erre azt mondták, hogy mint
sakkozó nem létezik.
Akkor itt valamit nem értek.
Ha sakkozik, akkor nem létezik,
vagy ha létezik, akkor nem sakkozik?

Hollós Hanna (3.a)

Csúf szekrény voltam

Oly sok kacat, ruha áll bennem. Már unom,
hogy mindig egyhelyben állok!
Igaz, hogy van sok rokonom, de én akkor is
unom ezt a létet!

Az én apám a szekrények királya, húgom a
polc, az anyukám a szekrények királynője,
én pedig egy átlagos szekrény vagyok.

Egyszer csak egy szép napon,

– bum, bum – , hangokat hallok.

– Na, végre! Történik valami! –

Fölemeltek és valami lépcsőszerűségen
levittek. Ott motyogtak valamit. Vágásról,
szabdalásról beszéltek. Vágásról, micsoda?!

Hamarosan leértünk a lépcsőn. Újabb
gyanús hangok.

– Nyissz! – Így értem véget.

- Vagy még nincs végem?

Mi történik, hol vagyok?

Rózsaszín virágokról álmodom? –

Egyszer csak ezt hallom:

– De szép bölcső! –

Rájöttem, hogy ez a bölcső én vagyok!

Rájöttem, hogy én nagyon hasznos tárgy

vagyok! Szeretnek az emberek és én is őket!

Keszte Panna (4.c)

A titokzatos villa rejtélye

Az Istvántelki úton van egy titokzatos villa. Az ablakai sűrűn el vannak függönyözve, kertjében gazdagon burjánzik a gaz. Éjszakánként bagolyhuhogást hallani az udvarából, és a tetőn fekete macska járkal. Már évek óta senki nem mer beköltözni... Kicsi korom óta figyelem az ablakban az „ELADÓ” táblát. A villa rejtélyét akkor sikerült megfejtenem, mikor meg akartam lesni a Mikulást.

Éjszaka leosontam a szobámból és odaültem az ablakhoz. Sajnos a Mikulást nem sikerült meglesnem, de annál sokkal izgalmasabb kalandban volt részem. Az óra alig ütötte el az éjfél, feltárult a villa ajtaja, és egy sötétbe burkolózott alak lépett ki rajta. Nem sokat tétováztam, felkaptam a cipőmet és a kabátomat, majd utána eredtem. Az alak elindult az István telki úton, közben sűrűn tekingetett körbe, mintha valami nem lenne rendben. Az út végén bekanyarodott a Clarisseum felé. Mikor odaért megállt, és mormogott valamit. Közelebb mentem, hogy halljam.

- Lánynevelő intézet?! Hova rakták a fiúkat? Na és mióta tartanak a kápolnánkban miséket? Már csak az hiányzik, hogy a fóti kastélyomban állatkertet rendezzenek be!

Továbbmentünk, és felszálltunk a 14-es villamosra. A fekete alak ismét motyogni kezdett:

- Milyen furcsa vonat! Vajon hol lehet a kéménye? Remélem, eljutok veled Fótra! -

A villamossal egészen a Városházáig döcögtünk. Azt idegen csodálódottan állapította meg, hogy nem Fótra érkezett, de aztán örömmel kiáltott fel: - Úgy látszik, Eszterházyék befejezték a kastélyuk építését! És a kastélyra mutatott. Körbejárta és megcsodálta az épület csipkézett tornyait. Egyszer csak észrevette a Károlyi szobrot. Odament és így morfondírozott:
- Hízog, de mióta állítanak élő embernek szobrot? -

Nekem az alak egyre gyanúsabb lett. Honnan veszi, hogy a városháza kastély? És miből gondolja, hogy Károlyi István élő személy?

Mindenesetre elhatároztam, hogy tovább is követem. Továbbindult, elhaladt az újpesti zeneiskola és a Szabó Ervin Könyvtár mellett, és megállt az iskolánk előtt. Rábámult a táblára, ami az iskola nevét hirdeti. Ekkor megreccsent alattam egy ág. Az idegen megfordult, kardot rántott és rám kiáltott: - Ki vagy te és miért követsz engem az sötét éjszakában?

- Keszte Panna vagyok – dadogtam, és ebbe az iskolába járok – mutattam rá a sulira.

- Lány? Iskolába? Mondd csak, milyen iskola ez katonai vagy művészeti?

- Gimnázium. A névadónk Károlyi István.

- Károlyi István? Mondd csak, milyen esztendőt írunk?

- 2012-t.

- Oh, istenem! Több mint 100 évet aludtam! Engedd meg, hogy bemutatkozzam:

- Gróf Károlyi István vagyok!

A szemem és a szám tátva maradt a csodálkozástól, de nagyon örültem a váratlan fordulatnak. Ezután a gróf úrral együtt mentünk haza. Útközben sokat kérdezgetett a mai korról, és cserében mesélt nekem arról az időről, amikor még István telek helyén egy mező tarkállott. Mire hazaértünk, összebarátkoztunk.

A titokzatos villa azóta is az előkelő barátom lakhelyéül szolgál. Ma is rajta van az „ELADÓ” tábla, és éjszakánként most is hallani a baglyok huhogását, s a kertje ma is ugyanolyan gondozatlan, mint volt 2012 decemberében. Mindez azonban nem véletlen. A villa félelmetes külseje azt a célt szolgálja, hogy távol tartsa azokat, akik nem hiszik el a mesémet.